

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

L'INDULT DE "SHUM"

Passades les circumstàncies que aconsellaven l'atur de la campanya encaminada a tan lloable finalitat, no volem callar el nostre parer ni amagar l'entusiasme que sentim a favor de l'alliberament del pres.

Joan B. Acher, condemnat a la pena de presidi perpetu — aquesta cadena, per commutació de la de mort, — és un dels casos més patosos de regeneració humana. El règim penitenciari espanyol, segons tenen repetidament declarat els Ministres de justícia, els tractadistes de Dret Penal i els mateixos funcionaris del Cos de Presons, pateix de la manca de consignacions en pressupost. Es un dels serveis més desatesos, sobre tot quant a edificis apropiats. La finança pública, ofegada durant molts anys per càrregues considerades com a més apremiants pels dirigents de l'Estat, poc ha pogut fer per millorar els establiments del ram, i així les orientacions més ben encaminades, els desitjos més atinats i humanitaris, no han sortit de l'esfera del propòsit. Això vol dir que els reclusos no acostumen a seguir el procés de dignificació i de redreçament moral que la pena imposada pels Tribunals ha de tenir com a objecte principal. Malgrat l'adopció del sistema de llibertat condicional i de llibertat vigilada, resta encara un període de reclusió en el qual el

delinqüent, desmoralitzat, empitjora la seva espiritualitat.

Acher és una excepció remarcable. Mutilat de les dues mans, en el presidi s'ha fet un gran artista. Els seus treballs són lloats pels crítics i estimats del públic. No necessita ja, davant de l'Estat ni de la Societat que el condemnà, més pena de correcció, d'ennobliment. L'art li ha penetrat a l'ànima i l'ha purificada. Mantenir-lo sotmès al terrible règim penitenciari que la cadena comporta, no seria ja humanitari i el Poder públic, com se-

gurament ho entendrà el govern i el Ministre, no exerceix funció de venjança sinó de protecció i de garantia.

A Acher no li cal més el remei que la sentència decretà. S'ha curat del tot. Nosaltres unim la nostra veu a la de tots els sectors del país, els més oposats en idees, i adreçem el nostre vot als organismes que regeixem l'Estat. Deixant de costat el caire humanitari de l'indult, que que mai no deu negligir-se, ens escau proclamar una veritat que deu ésser admesa: "L'Acher d'abans és el Shum d'ara,

El triomf laborista

per MARTI VILANOVA

Avui els diaris parisencs proclamen la sorollosa derrota dels "torys" anglesos. Això fa recordar un incident que posa en evidència la manera d'ésser de la premsa pairalista catalana i que no estarà de més que retreguem per tal que el nostre proletariat tingui en compte la manifesta parcialitat, burgesa i conservadora, de "La Publicitat".

El 10 de novembre de 1927 "La Publicitat" publicà un article "La nova llei sindical" signat per un Dr. Thomas Greenwood, en el qual hom sosté la tesi que la majoria dels obrers anglesos es troben en front dels seus dirigents, que els portaven a la desfeta a causa de la vaga general, i que els obrers no volen deixar-se embarcar en el corrent polític del "Labour-Party". Afegeix que la llei defensa la llibertat sindical de cotitzar, i ho fa en nom de la moral torysta, que per tal d'obtenir els mitjans que necessita la caixa electoral, fa encants de títols i mercès. Troba natural la prohibició de la vaga general per la necessitat de salvaguardar el poder polític de la burgesia, car "a Viena els socialistes estigueren a punt d'empararse del poder, gràcies a una vaga general". En fi, és un article de combat contra el Laborisme i una defensa incondicional de l'esperit reaccionari dels Torys anglesos.

Quan llegirem aquest article, vàrem creure necessari, per imparcialitat d'informació, no per partidisme, car el laborisme no ens té robat el cor, de donar unes notes, resum curt i sumari de les

lectures i de les converses amb camarades anglesos.

Invocàrem la nostra vella condició de subscriptors i el voler creure que en un problema internacional no els desplauria prendre una semblança d'imparcialitat informativa, i vàrem remetre aquelles notes a "La Publicitat" en demanda de publicació en la forma que millor els plagués. Avui encara esperem resposta i publicació.

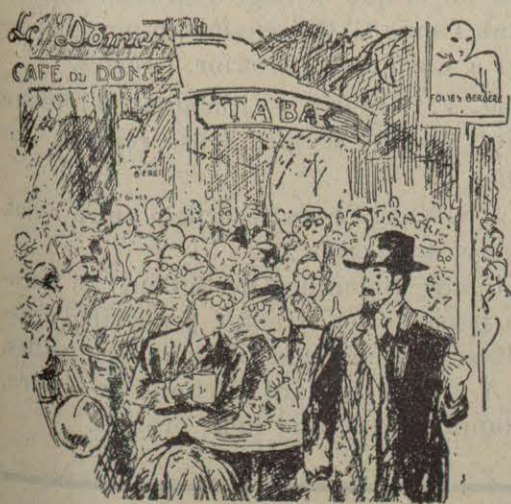
En aquestes notes féiem remarcar les principals motivacions de la "Llei Sindical":

1.ª Disminuir les possibilitats del Labour Party amb un atac a la seva caixa, que, en no tenir els recursos deshonòrants dels partits gurgesos, té la seva font d'ingressos en les cotitzacions sindicals; féiem també remarcar que de 4 milions i mig d'individus sindicats en les Trades Unions, solament 105 mil renunciaren a pagar la cotització política, ho siga escassament el 2 per cent i explicava la mala fe que, darrera la salvaguarda de la llibertat sindical, amagava la llei.

2.ª Tendia a impossibilitar la vaga d'ajut o siga l'adjutori dels sindicats, que poden paraitzar la potencialitat patronal en una lluita econòmica, i que en l'organització actual es fan imprescindibles per assegurar el triomf.

El Dr. Greenwood deia que les vagues generals són polítiques i mostrava a la burgesia espantadissa la vaga de Viena, que, diu, "posà a la mà dels socialistes el

(Acaba a la pág. 6).

PARIS VIST PELS AMERICANS

—Oh, Bill, mira... un francès...